

Lægerne havde opgivet Thomas:

VI FIK FAR TILBAGE

Efter en diskusprolaps var far pludselig ikke sig selv mere. Han havde stærke smerter og var på morfin hver dag. Det sløvede ham og gjorde ham ligeglåd med alt, selv hans piger. Lægerne opgav ham, men en klinik i Tyskland fik far på benene igen.

■ Du må bare vænne dig til et liv i kørestol, var lægernes dom til 28-årige Thomas Hemmingsen, far til Thea på fem år og Amalie på to år.

Lægerne ville ikke operere hans ryg, selv om Thomas hver dag havde så stærke smerter efter en diskusprolaps, at han ikke kunne gå og knap nok sidde. Risikoen for, at Thomas ville blive lam fra hoften og ned, var for stor,

cirka 50 procent, og chancerne for, at de kunne mindske hans smerter, var kun mellem 10-15 procent, vurderede de danske læger.

– Thomas fik det værre og værre. Jeg sagde til mig selv, at selvfølgelig ville jeg kunne leve med en mand i kørestol, men jeg tror ikke, at jeg kunne leve med en mand i smerter, som Thomas var, fortæller 30-årige Sandie Hemmingsen, der arbejder i distributionen på Ringsted Dagblad, og fortsætter:

– Når man har så store smerter, ændrer man personlighed, og det kunne vores piger også mærke. Især Thea, som ikke kunne forstå, hvorfor far pludselig var så syg, at han røg ind og ud af hospitaler og klinikker og hele tiden måtte ligge ned og hvile sig. Hun spurgte mig en dag: Mor! Hvornår skal far dø? Og det var svært at forklare hende, at selv om far fik det værre, betød det ikke, at vi ville miste ham. Men på en måde havde vi allerede mistet ham, for han kunne ingenting, og hans humør ændrede sig voldsomt. Han var fru-

streret, havde ingen tålmodighed og råbte hele tiden af pigerne.

Sandie og Thomas havde været gift i seks år. De havde netop købt hus i Herlufsmagle ved Ringsted, da Thomas en dag på jobbet som elektriker blev ramt af, hvad lægerne først troede var en almindelig diskusprolaps. Men der var noget, som ikke stemte. Thomas' smerter forsvandt ikke, selv om han opsøgte alle former for læger og klinikker i landet. Smerterne blev værre.

Ændrede personlighed

Om dagen måtte han dope sig med morfin, som forvandlede ham til en ligeglåd og passiv far, og om natten var smerterne så slemme, at han ingen ro kunne finde. Små nålestik løb som lyn gennem hans ben, og han måtte slå sig selv på lårene for at holde det ud. Han og Sandie fik derfor ikke meget søvn. Pludselig en dag kolapsede benene under ham. Fra da af var han bundet til en kørestol.

Billedet er taget lige efter operationen, og Thomas kunne gå.

Det er fem måneder siden i dag. Fem måneder, hvor Thomas næsten opgav, ligesom lægerne.

– Jeg kunne vænne mig til kørestolen, selv om det var frustrerende, at jeg ikke kunne lege med mine piger, men

28-årige Thomas Hemming fra Herlufmagle ved Ringsted med sine tre piger: Hustruen Sandie, 30, og døtrene Thea på fem og Amalie på to.

Pigerne er lykkelige for, at de igen kan kende deres far.

Familien boede i husets udestue, mens en masse gode venner, familie og kollegaer hjalp med ombygningen, fordi Thomas ikke selv kunne.

smerterne ødelagde mig. Morfinen tog ikke smerterne, men gjorde mig ligeglad og helt tom indeni. Nogle dage prøvede jeg at tage mindre morfin for at være mere til stede, men så blev jeg til gengæld irriteret på grund af smerterne, så jeg var slet ikke nogen god far eller mand, selv om jeg prøvede, forklarer Thomas.

Han havde også nær mistet sin elskede kone. Hun måtte flere gange bede ham om at trille ind i et andet rum og lukke døren, så hans dårlige humør ikke skulle smitte af på hende og børnene, og når det var værst, truede hun med at tage børnene og flytte hjem til sine forældre.

Sandie måtte klare alt derhjemme. Ikke kun det praktiske arbejde med børnene, men også ombygningen af deres hus. Heldigvis fik hun hjælp fra familie og venner og fra Thomas' kollegaer, som hver dag kom og hjalp med at bygge, så den lille familie kunne flytte ind, inden det blev for koldt til at bo i udestuen. Thomas kunne kun se til fra sin kørestol og fortælle Sandie, hvordan hun fx skulle lægge fliserne i badeværelset og i køkkenet.

– Jeg kan godt forstå, at det var frustrerende for Thomas, som altid har været ærekær på sit job og fuld af projekter, siger Sandie.

Hun turde som sin mand ikke tro på miraklet, da de gennem en kollega horte om Atos-rygklinikken i München og deres gode resultater. Alligevel besluttede de at tage et nyt lån i huset og rejse til

Tyskland. Lægerne i Danmark havde jo opgivet. Det er nu tre uger siden. Og forvandlingen var næsten ikke til at tro på:

– Jeg havde lige hjulpet Thomas med at få sit tøj af og komme i hospitalskåben, mens han skreg i smerte, fordi han ikke måtte tage smertestillende før operationen. Og jeg havde ikke lagt mærke til, hvor lang tid der var gået, fordi jeg sad og halvsov i ventelokalet. Pludselig opfangede jeg en storsmilende mand komme gående imod mig. Jeg genkendte ikke Thomas, fordi jeg ikke havde set ham smile i halvandet år, og fordi jeg var vant til, at han sad i kørestol. Det var fantastisk! I Tyskland er det kutyme, at patienten tager hjem og kommer igen næste dag for at få at vide, hvordan operationen gik, så vi tog tilbage til hotellet helt kuldrede af lykke, men også nervøse, husker Sandie.

Utrolig forandring

Thomas havde fået et plastikkorset på, da den ambulante operation var overstået. Han frygtede, at det stadig var bedøvelsen fra operationen, som gjorde, at han ingen smerter følte, og han kunne gå. Det var for godt til at være sandt. Men den var god nok. Lægen havde opdaget, at Thomas' diskusprolaps godt nok var lille, men den var flækket, og det var derfor, at Thomas' smerter havde været så kraftige.

I dag er der ikke en eneste smerte tilbage, og Thomas er ikke længere afhængig af morfin. Ikke engang en panodil behøver han. Han vil altid have en svag ryg, men han har fået livet tilbage, og selv om det har kostet den unge familie meget, er de lykkelige nu.

– Operationen har kostet os cirka 100.000 kr., og derfor har vi ikke de vilde planer om noget lige nu. Men det gør ingenting. Jeg er bare glad for, at jeg kan spise med min familie omkring bordet i stedet for at ligge ned. At vi igen kan gå ture sammen alle fire, og at jeg atter kan holde mine piger i hånden. Det er alle de helt almindelige hverdagsituationer, jeg savnede mest, og dem som nu gør mig så glad, siger Thomas.

louise.soegaard@udeoghjemme.dk

Tekst: LOUISE SØGAARD
Foto: JACOB LJØRRING

Sandie var så vant til at høre kørestolens rumlen og raslen og vidste altid, hvor hendes mand var. Nu kan hun blive helt forskrækket over, at han pludselig står ved siden af hende. Hendes mand er blevet lydløs og høj og allerbedst: Han er blevet glad.

For få måneder siden var han lænket til en kørestol – nu leger Thomas med døtrene uden smerter.